

TỪ NGÔI SAO RƠI XUỐNG HỒ SÂU . Ê-sai 14:1-23

“1 Thật, Đức Giê-hô-va sẽ thương xót Gia-cốp; và còn lựa chọn Y-sơ-ra-ên. Ngài sẽ lập chúng nó lại trong bản xứ; kẻ trú ngụ sẽ phụ về chúng nó và liên hiệp cùng nhà Gia-cốp. 2 Các dân sẽ đem họ trở về bản xứ; nhà Y-sơ-ra-ên sẽ được chúng nó làm tôi trai tớ gái trong đất Đức Giê-hô-va. Chúng nó sẽ bắt làm phu tù những kẻ đã bắt mình làm phu tù, và quản trị kẻ đã hà hiếp mình. 3 Đến ngày mà Đức Giê-hô-va sẽ cho người yên nghỉ, khỏi cơn buồn bực bối rối, và sự phục dịch nặng nề mà người ta đã bắt ép người, 4 thì người sẽ dùng lời thí dụ này nói về vua Ba-by-lôn rằng: Sao kẻ bạo ngược đã tiệt đi, thành ỨC HIẾP đã dứt đi! 5 Đức Giê-hô-va đã bẻ gãy của người ác, và trượng của kẻ cai trị! 6 Ấy là kẻ đã nhân giận đánh các dân tộc không thôi, dùng sự thanh nộ cai trị các nước, và dùng sự bắt bớ chẳng ai ngăn lại. 7 Nay cả đất được yên nghỉ bình tĩnh, trời giông hát mừng! 8 Dầu đến cây tùng cây bách ở Li-ban cũng nhân có người mà vui mừng, và nói rằng: Từ khi người ngã xuống rồi, không ai trèo lên để đón ta nữa. 9 Nơi âm phủ sâu thẳm đã rung động vì có người đứng rước người đến. Nó đã vì người đánh thức các âm hồn, tức là những kẻ cả trên đất; nó đã làm cho vua các nước đứng dậy khỏi ngai mình. 10 Hết thấy chúng nó sẽ cất tiếng nói cùng người rằng: Kia người cũng yếu đuối như chúng ta ư! Kia người cũng trở giống như chúng ta ư! 11 Sự sang trọng với tiếng đàn cầm của người đều xuống nơi âm phủ. Một lớp dòi làm nệm cho người, sâu bọ thì làm mền! 12 Hỡi sao mai, con trai của sáng sớm kia, sao người từ trời sa xuống! Hỡi kẻ giày đạp các nước kia, người bị chặt xuống đất là thể nào! 13 Người vẫn bụng bảo dạ rằng: Ta sẽ lên trời, sẽ nhắc ngai ta lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời. Ta sẽ ngồi trên núi hội về cuối cùng phương bắc. 14 Ta sẽ lên trên cao những đám mây, làm ra mình bằng Đấng Rất Cao. 15 Nhưng người phải xuống nơi âm phủ, sa vào nơi vực thẳm! 16 Những kẻ thấy người sẽ ngó chăm người; và nhìn người cách ý tứ, mà rằng: Có phải người này là kẻ đã làm rung rinh đất, day động các nước, 17 làm cho thế gian thành đồng vắng, lật đổ các thành, và chẳng hề buông tha kẻ bị tù về nhà mình đó chẳng? 18 Hết thấy vua các nước đều ngủ nơi lũng tăm mình cách vĩnh viễn. 19 Nhưng người thì bị ném xa khỏi mồ mả, như nhánh cây thúi, như áo người bị giết, bị gươm đâm, bị xô xuống trong những đá nơi hố, khác nào cây chết bị giày đạp dưới chân! 20 Người sẽ không được hội hiệp cùng các vua trong lũng; vì người đã diệt nước mình và giết dân mình! Dòng dõi kẻ hung ác sẽ không được xưng đến danh nó nữa. 21 Hãy sẵn sàng sự chém giết cho con cháu vì tội ác của tổ phụ; hầu cho họ không dấy lên nữa được đất làm cơ nghiệp, lập thành ấp khắp thế gian! 22 Đức Giê-hô-va vạn quân phán: Ta sẽ dấy lên nghịch cùng chúng nó. Ta sẽ làm tiêu diệt tên của Ba-by-lôn và dân sót lại, cả đến con và cháu nữa, Đức Giê-hô-va phán vậy. 23 Ta sẽ làm cho đất nó thuộc về con nhím, biến ra ao nước; và ta sẽ dùng chổi hủy diệt mà quét nó, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. ”

Gợi ý bài học: Ê-sai 14 không đơn thuần nói về kết cục của một vị vua Ba-by-lôn kiêu ngạo. Phân đoạn này đặt hai hình ảnh đối lập cạnh nhau: **sự phục hồi của dân Đức Chúa Trời và sự sụp đổ của đế quốc tự cao.** Qua đó, **Đức Chúa Trời thương xót và phục hồi những người thuộc về Ngài, nhưng Ngài hạ thấp những kẻ tự đưa mình lên cao.**

Điều đáng chú ý là Ê-sai 14 không bắt đầu bằng sự phán xét Ba-by-lôn, nhưng bằng lời hứa phục hồi dành cho dân Chúa. Đức Chúa Trời sẽ thương xót Gia-cóp, lại lựa chọn Y-sơ-ra-ên và đưa họ trở về quê hương. Điều này đặc biệt ý nghĩa vì lúc Ê-sai nói những lời ấy, dân Y-sơ-ra-ên thậm chí chưa trải qua toàn bộ cảnh lưu. Nghĩa là trước khi sự phán xét xảy đến trọn vẹn, Đức Chúa Trời đã nói về ngày phục hồi. Điều đó cho thấy: **Sự phán xét không bao giờ là lời cuối cùng của Đức Chúa Trời dành cho dân giao ước của Ngài.** Lớn hơn sự thất bại của con người là lòng thương xót của Đức Chúa Trời. Lớn hơn sự bất trung của chúng ta là sự thành tín của Ngài. Đức Chúa Trời không phủ nhận tội lỗi. Ngài cũng không xem nhẹ sự phản nghịch. Nhưng mục đích của sự sửa dạy là đưa dân Ngài trở lại.

Vì vậy, khi nhìn thấy thất bại của mình, chúng ta đừng vội kết luận rằng mọi sự đã kết thúc. Vâng chúng ta đã sai. Có thể chúng ta phải chịu hậu quả. Có thể Chúa đang sửa dạy rất nghiêm khắc. Nhưng nếu chúng ta quay về, vẫn còn lòng thương xót.

Sự thất bại của chúng ta không lớn hơn sự thương xót của Đức Chúa Trời.

Từ câu 3, khung cảnh thay đổi. Dân được phục hồi sẽ hát một bài ca chế nhạo vua Ba-by-lôn. Vị vua từng khiến các dân tộc run rẩy giờ đã mất quyền lực. Người từng áp bức các nước không còn khả năng áp bức. Người từng làm cả thế giới sợ hãi cuối cùng cũng phải bước vào sự chết như mọi người khác. Những người đã chết nhìn ông và hỏi: “Kìa người cũng yếu đuối như chúng ta ư! Kìa người cũng trở giống như chúng ta ư!” Đây là lời nhắc nhở rất mạnh mẽ về giới hạn của quyền lực con người. Khi còn sống, một người có thể sở hữu: Quyền lực, Tiền bạc, Quân đội, Danh tiếng, Địa vị, Ảnh hưởng. Nhưng sự chết phơi bày một sự thật: **Con người vẫn chỉ là con người.** Quyền lực không làm chúng ta trở thành bất tử. Địa vị không khiến chúng ta vượt khỏi giới hạn của tạo vật. Sự chết đưa mọi quyền lực của con người trở về đúng vị trí. Vì vậy, điều quan trọng không phải là chúng ta đã đứng cao đến đâu trước mặt con người, mà là đã sống thế nào trước mặt Đức Chúa Trời.

Một trong những phần quen thuộc nhất của Ê-sai 14 là hình ảnh: “Hỡi sao mai, con trai của sáng sớm kia...” Từ Hê-bơ-rơ được sử dụng ở đây là **hêlêl** mang ý nghĩa “kẻ sáng chói” hay “sao sáng”. Trong bản dịch La-tinh, từ này được dịch là **Lucifer**, và về sau trong truyền thống Cơ Đốc giáo, hình ảnh này thường được liên hệ với Sa-tan. Tuy nhiên, trong bối cảnh trực tiếp của Ê-sai 14, hình ảnh “sao mai” trước hết là cách nói thi ca về **vua Ba-by-lôn**, người từng đứng ở vị trí cao nhưng cuối cùng bị hạ xuống. Dầu vậy, hình ảnh vua ấy cũng phản chiếu một tinh thần rất giống Sa-tan: **sự kiêu ngạo muốn chiếm lấy vị trí của Đức Chúa Trời.**

Vì vậy, trọng tâm không phải là cố gắng giải đáp mọi chi tiết về danh tính “Lucifer”, nhưng là nhận ra bản chất thuộc linh của lòng kiêu ngạo được bày tỏ trong vị vua này.

Trong lời của vua Ba-by-lôn, ý muốn của bản thân liên tục được nhấn mạnh: “Ta sẽ lên trời.” “Ta sẽ nhắc ngai ta lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời.” “Ta sẽ ngồi trên núi hội về cuối cùng phương bắc.” “Ta sẽ lên trên cao những đám mây” “Ta làm ra mình bằng Đấng Rất Cao” Trung tâm của những câu này là: **“TA.”** Đây chính là bản chất sâu xa của tội lỗi. Tội lỗi không chỉ là làm một điều sai trái. Tận gốc của nó là ý muốn đưa **“cái tôi”** vào vị trí của Đức Chúa Trời. Tôi muốn quyết định điều gì là đúng. Tôi muốn sống theo cách mình thích. Tôi muốn người khác công nhận mình. Tôi muốn kiểm soát. Tôi muốn thực hiện ý riêng ngay cả khi ý ấy trái với ý muốn Chúa. Cuối cùng, sự kiêu ngạo muốn nói: “Tôi muốn trở thành chủ của chính cuộc đời mình.” Đó chính là thái độ muốn chiếm lấy ngai của Đức Chúa Trời. Vì vậy, vấn đề của Ba-by-lôn không chỉ là một vấn đề chính trị. Đó là vấn đề của lòng người. Và hình ảnh của vua Ba-by-lôn cũng có thể xuất hiện trong chính chúng ta.

Sau những lời: “Ta sẽ...” Một từ đầy sức mạnh xuất hiện: **“Nhưng...”** Con người nói: “Ta sẽ ...” Nhưng Đức Chúa Trời phán: “Người sẽ bị hạ xuống.” Đó là sự đảo ngược của vương quốc Đức Chúa Trời. Vua Ba-by-lôn muốn lên đến nơi cao nhất. Nhưng ông lại bị đưa xuống nơi thấp nhất. Ông muốn được giống như Đấng Tối Cao. Nhưng cuối cùng, ông không thể vượt khỏi thân phận một con người. Đây là quy luật thuộc linh rất nghiêm túc: **Ai tự nâng mình lên sẽ bị hạ xuống.** Không phải Đức Chúa Trời chống lại sự trưởng thành, thành công hay trách nhiệm lớn. Điều Ngài chống lại là tấm lòng sử dụng những điều ấy để tự tôn mình. Một người có thể ở vị trí rất cao nhưng vẫn khiêm nhường. Một người cũng có thể không có địa vị gì nhưng trong lòng đầy kiêu ngạo. Vì vậy, vấn đề không nằm ở chúng ta đứng ở đâu, nhưng là **ai đang ngồi trên ngai trong lòng chúng ta.**

Ba-by-lôn nói: **“Ta sẽ đi lên.”** Nhưng Chúa Giê-xu chọn con đường hoàn toàn ngược lại. Ngài đã hạ mình. Ngài từ bỏ vinh quang. Ngài mang lấy thân phận tội tở. Ngài vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên thập tự giá. Ba-by-lôn muốn từ đất vươn lên trời để trở nên giống Đức Chúa Trời. Nhưng trong Chúa Giê-xu, Đấng vốn ở trên trời lại hạ mình xuống đất để cứu con người. Kết quả cũng hoàn toàn trái ngược. Vua Ba-by-lôn tự nâng mình lên và bị hạ xuống. Chúa Giê-xu tự hạ mình xuống và được Đức Chúa Trời tôn cao. Ngài trở thành Vua trên muôn vua và Chúa trên muôn chúa. Đây chính là con đường của Nước Đức Chúa Trời: **Con đường dẫn đến sự cao trọng không phải là tự nâng mình lên, nhưng là khiêm nhường, phục vụ và vâng phục Đức Chúa Trời.**

Chúng ta rất dễ phê phán sự kiêu ngạo của các vua chúa và những người quyền lực. Nhưng nếu thành thật, chúng ta cũng có thể tìm thấy “Ba-by-lôn” trong chính mình. Chúng ta muốn được công nhận. Muốn người khác biết những gì mình đã làm. Muốn ý kiến của mình được xem trọng. Muốn mình có ảnh hưởng. Muốn được khen. Muốn chứng minh rằng mình đúng. Đôi khi ngay cả trong sự phục vụ Chúa, chúng ta vẫn có thể tìm kiếm vinh quang cho mình. Chúng ta nói rằng mình làm cho Chúa, nhưng thất vọng khi không ai ghi nhận. Chúng ta nói rằng muốn danh Chúa được sáng, nhưng lại buồn khi tên mình không được nhắc đến. Chúng ta nói rằng muốn phục vụ,

nhưng lại khó chịu khi người khác được trao vị trí cao hơn. Đó là lúc lời của vua Baby-lôn bắt đầu vang lên trong lòng: “Ta sẽ...” Sự khiêm nhường bắt đầu khi chúng ta có thể thay đổi câu ấy thành: **“Lạy Chúa, xin ý Ngài được nên.”**

Phân đoạn này cho chúng ta thấy hai loại người. Một bên là dân sự đang nhận được lòng thương xót của Đức Chúa Trời. Bên kia là vị vua đang cố tự nâng mình lên. Đây cũng là hai con đường đặt trước chúng ta. Chúng ta có thể tìm kiếm sự cao trọng. Hoặc chúng ta có thể tìm kiếm lòng thương xót. Chúng ta có thể cố chứng minh bản thân. Hoặc chúng ta có thể nhìn nhận sự yếu đuối và nương cậy ân điển. Chúng ta có thể nói: “Tôi sẽ tự mình vươn lên.” Hoặc nói: “Lạy Chúa, nếu không có sự thương xót của Ngài, con chẳng là gì.” Người nhận biết mình cần sự thương xót không có lý do gì để kiêu ngạo. Tất cả những gì chúng ta có đều là ân điển. Sự cứu rỗi là ân điển. Ân tứ là ân điển. Cơ hội phục vụ là ân điển. Tài chính là ân điển. Gia đình là ân điển. Ngay cả khả năng đứng dậy sau những lần thất bại cũng là ân điển. Vì vậy, người hiểu ân điển sẽ ngày càng khiêm nhường.

Câu hỏi suy ngẫm

1. Trong lòng tôi có những câu “Tôi sẽ...” nào đang bày tỏ mong muốn kiểm soát, được công nhận hoặc tự nâng mình lên?
2. Tôi có vui khi người khác được Chúa sử dụng và được tôn trọng, hay trong lòng xuất hiện sự cạnh tranh, so sánh và ganh tị?
3. Làm thế nào để giữ lòng trung tín với những điều Chúa giao?